చేతులు కలుపు! మీ వాళ్ళందరికీ నిన్ను నాయకుడిని చేస్తాను. నిన్ను నా అంతటి వాడిని చేస్తాను...” అన్నాడు కోపాన్ని కంట్రోలు చేసుకుంటూ.

అంత బాధలోనూ సన్నగా నవ్వాడు రామకోటి.

“దొంగతనాలు చేసి పైకి ఎదిగే వీలుంటే... నేను చేసిన దొంగతనాలకు మరి ఎంత ఎత్తున ఉండి ఉండాలి సార్? ... కానీ ఇలాగే ఉన్నాను. నా వలన మధ్యవర్తులు బాగుపడ్డారు. అంతే తప్ప నాకేమీ ఉపయోగం కలగలేదు. ఈ విషయమే నాకు నా భార్య వివరించి చెప్పే వరకూ అర్థం కాలేదు. ఒకసారి ఆ మతలబు అర్థం అయ్యాక ఇంక వాటి జోలికి పోదలుచుకోలేదు. మీకు తెలియనిది కాదు, కానీ... రామకోటి పట్టుదలకు పేరు. మీరు నన్ను ఏమి చేసినా... నేను మాత్రం మీరు చెప్పిన పని చెయ్యను. ఆఖరికి మీరు నన్ను చంపినా సరే!”

కాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు బాజీరావు. “నిన్ను చంపితే నాకేమి వస్తుంది రామకోటీ? ... అలా అని నా మాటను ఇంత అవహేళన చేసిన నిన్ను ఏమీ చెయ్యకుండా వదిలిపెడితే... నాకు మీ ఊరిలో ఏమి మర్యాద ఉంటుంది? ”

బాజీరావు మాటల్లోని అంతరార్థం అర్థమై ఉలిక్కిపడ్డాడు పాండు. గోడ మీద బ్యాలన్స్ తప్పబోయి నిలదొక్కుకున్నాడు అతను.

తలక్రిందులుగా వేలాడుతున్న రామకోటికి గోడమీద నీడల్లో కదలిక కనిపించింది. అది మనిషి ఆకారమని అర్థమయింది. అంత మసక చీకటిలోనూ ఆకారాన్ని బట్టి అది తన కొడుకుదని గుర్తుపట్టాడు.

రామకోటి మనసు చురుకుగా ఆలోచించింది. పాండు యువకుడు. బాజీరావు మాటలకు ఉద్రేకపడి తనను కాపాడటానికి లోపలకు వస్తే ఏమి జరుగుతుందో అతనికి తెలుసు.

అందుకే బాజీరావుని ఉద్దేశించి మాట్లాడుతున్నట్లుగా గట్టిగా చెప్పాడు- “మా ఊరి వాళ్ళు అందరూ దొంగలూ, మొద్దులూ, మూర్ఖులూ అనుకుంటున్నారేమో... అందరూ అలా ఉండరు. తెలివితో పని సాధించగలవారు కూడా కొందరు ఉన్నారు. అలాంటి వారికి మీరు నన్ను పెడుతున్న ఇబ్బందులు తెలిసాయంటే... ఏమి జరుగుతుందో తెలుసా? ...”

ఆ మాటలు బాజీరావుని ఉద్దేశించినవి అనిపిస్తున్నా... దానిలోని సందేశం తనకే అని పాండుకి అర్థం అయింది.

తన తండ్రి తనని తొందరపడవద్దని హెచ్చరిస్తున్నాడు.

తెలివిగా కార్యం సాధించమంటున్నాడు.

అర్థమయినట్లు చీకట్లోనే చెయ్యి పైకి ఎత్తాడు.

బదులుగా తల ఆడించాడు రామకోటి.

రామకోటి మాటలకు బాజీరావు మాత్రం చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు. “ఏం చేస్తారు మీ వాళ్ళు? నా తల కొట్టి మొలేస్తారా? ... ఇందాక చూశావుగా తలలు వంచుకుని కుక్కల్లాగా ఎలా వెళ్ళిపోయారో? ... ఒక పని చేస్తాను! నిన్ను జైల్లో పడేయిస్తాను. అప్పుడు ఏమి చేస్తారు మీ వాళ్ళు? అక్కడకు కూడా వచ్చి నిన్ను విడిపించుకునిపోతారా? ” జుట్టు పట్టుకుని రామకోటిని అటూ ఇటూ ఊపుతూ ప్రశ్నించాడు బాజీరావు.

“ఏమీ నేరం చేశానని నన్ను జైలుకు పంపుతారు? ” వగరుస్తూ అడిగాడు రామకోటి.

ఆశ్చర్యపోయినట్లు అన్నాడు బాజీరావు- “ఓ... అదొకటుంది కదూ! జైలుకి పంపా

లంటే ఏదో ఒక నేరం జరగాలి కదూ! సరే!.. అయితే విను నువ్వు చేసిన నేరం ఏమిటో!... నువ్వు ఈ రాత్రి గులాబ్ చంద్ ఇంట్లో దొంగతనం చేస్తావు. పది లక్షల విలువయిన బంగారం దొంగిలిస్తావు. దొంగతనం జరిగిందని ఉదయాని కల్లా గులాబ్‌చంద్ కంప్లయింట్ ఇస్తాడు. మేము దొంగల కోసం వెతుకుతాం. దొంగిలించిన వస్తువులతో సహా నువ్వు మాకు దొరికిపోతావు. నగలు గులాబ్‌చంద్ గూటికి వెళ్ళిపోతాయి. నువ్వు మాత్రం జైలుకి వెళ్తావు. ఇరవైనాలుగు గంటలలోనే ఇంత పెద్ద కేసు ఛేదించినందుకు నాకు ప్రభుత్వం మెడల్ ఇచ్చినా ఆశ్చర్యం లేదు. అఫ్‌కోర్స్! అది నాకు అవసరం లేదనుకో! నిన్ను ఏ లాయరూ రక్షించలేనట్లు కేసు తయారు చేస్తాను. తీరిగ్గా జైల్లో కూర్చుని తోటి ఖైదీలకు నీతి పాఠాలు చెప్పుకుందువు.. బోలెడు సమయం ఉంటుంది..”

అంత అనుభవం ఉన్న రామకోటికి కూడా ఏమి మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు.

బాజీరావు చెప్తున్న ప్రకారం జరిగితే తనను ఎవరూ కాపాడలేరని అతనికి తెలుసు. అందుకే మౌనంగా కళ్ళు మూసుకుని ఉండిపోయాడు.

బాజీరావు పథకం ఎదురులేనిదే కావచ్చు. అయితే అతను దానిని బయటకు చెప్పి పెద్ద పొరపాటు చేశాడు.

★ ★ ★

ఎక్కినట్లే గోడ దిగి వచ్చాడు పాండు.

అతనికి కొన్ని కొత్త విషయాలు అప్పుడే తెలిశాయి! ఏ ఆధారమూ లేకుండా గోడ ఎక్కడం కంటే... దిగటం ఇంకా కష్టమని! మిగిలిన విషయాల సంగతి ఏమో కానీ... తన తండ్రి నైపుణ్యం కొంతయినా తనకి వంశపారంపర్యంగా అబ్బి ఉండవచ్చునీ!!

ఇంత జరుగుతున్నా తనలో భయం కానీ, టెన్షన్ కానీ లేదంటే... తను ఐఏఎస్ ఆఫీసర్ కంటే... దొంగగానే బాగా రాణించవచ్చునీ!!!

ప్రస్తుతానికి ఆలోచనలను పక్కన పెట్టి... తన దృష్టిని జరగవలసిన కార్యం మీద లగ్నం చేశాడు.

ఆశ్చర్యకరంగా అతనికి తన తండ్రిని విడిపించుకోవాలంటే ఏమి చెయ్యాలో ఒక్క నిమిషంలోనే విశదమయ్యింది. మరలా మరలా ఆలోచించినా అంతకంటే ఇంకొక మెరుగైన మార్గం ఏమీ కనపడ లేదు.

తను తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తల గురించి అతను మరొకసారి మననం చేసుకున్నాడు. ముఖ్యంగా ఈ విషయంలో మరెవరి సహాయం తీసుకోకూడదు. ఎప్పటికీ ఈ పని చేసింది ఎవరో బాజీరావుకి తెలి

యకూడదు. ఒకవేళ తెలిసిందంటే... ఆ రోజుతో తన చరిత్ర ముగిసినట్లే! అందుకే ఒకటికి పదిసార్లు తను చెయ్యవలసిన పనులన్నీ మనసులోనే మరలా సరి చూసుకున్నాడు.

అంతా సరిగానే ఉందని నిర్ణయించు కున్న తరువాత బయలుదేరాడు బాజీరావుతో యుద్ధానికి.

పరుగు పరుగున టౌన్‌లోకి చేరుకున్నాడు పాండు.

ఆ చిన్న టౌన్‌లో గులాబ్‌చంద్ ఇల్లు ఎక్కడ ఉంటుందో కనుక్కోవటం పెద్ద కష్టం కాలేదు.

ఆ ఇంట్లో కుక్కలున్నాయని ఇంటి ముందు కట్టిన బోర్డు చెప్పింది. ఇంటికి కాపలా గట్టిగా ఉంటుందని... ఇంటి ముందు కూర్చుని కాపలా కాస్తున్న గూర్ఖా చెప్తున్నాడు.

అన్నీ గమనించిన అతను కావలసిన సరంజామా కోసం మార్కెట్ ఏరియాకి వచ్చాడు.

మొదటి ఆట సినిమా ఇంకా వదిలి పెట్టలేదు. సినిమా చూసి బయటకు వచ్చే వారి బేరాలు చూసుకుని కానీ... దుకాణాలు కట్టివెయ్యరు సాధారణంగా! అందుకే రాత్రి తొమ్మిది దాటినా దుకాణాలన్నీ తెరిచే ఉన్నాయి. తనకు కావలసిన వస్తువులు కొనటానికి అడుగు ముందుకు వెయ్యబోతూ ఆగిపోయాడు అతను.

ఏది కొనాలన్నా ముందు డబ్బు ఉండాలి. అది తన దగ్గర లేదు.

ఇంతలో సినిమా వదిలారు.

థియేటర్ నుండి జనం ఒక్కసారిగా బయటకు వస్తున్నారు.

పాండు కళ్లు అనుభవజ్ఞుడయిన జేబు దొంగలా థియేటర్ నుండి బయటకు వస్తున్న వారిని శల్య పరీక్ష చేశాయి. మనిషి వేషాన్ని బట్టి ఎవరి జేబులో డబ్బు ఉండవచ్చో అతని మనసు అంచనా కట్టింది. అటువంటి వారి నుండి జాగ్రత్తగా డబ్బులు, పర్సులూ లోపలి జేబుల్లో పెట్టుకున్న వారినీ... జేబులో చేతులు పెట్టటానికి వీలులేనంత బిగుతు బట్టలు వేసుకున్న వారినీ... ఎలిమినేట్ చెయ్యగా ఒకతను షార్ట్ లిస్ట్ అయ్యాడు.

లూజు లాల్చీ ధరించిన అతను మందు కూడా కొట్టినట్లున్నాడు. కొద్దిగా తూలుతూ నడుస్తున్నాడు.

థియేటల్లోకి వెళ్తున్న వాడి మాదిరిగా ఆ శాల్తీకి హడావుడిగా ఎదురు వెళ్లి... అనుకోకుండా తగిలినట్లు అతన్ని గుద్దుకున్నాడు. ఎదుటి వ్యక్తి సర్దుకునే లోపు తన పని ముగించుకున్నాడు.

ఇప్పుడు పాండుకి మరొక విషయం అర్థం అయింది. తను దొంగతనాలు కూడా లాఘవంగా చెయ్యగలనని.

రెండు అడుగులు థియేటర్లోకి వేసినట్లే వేసి... వెను తిరిగి బయటి వైపుకు నడిచాడు.

అక్కడ వరుసగా ఉన్న దుకాణాల్లో ఒక మెడికల్ షాపు వద్దకు వెళ్లి, “రెండు కాంపోజ్ మాత్రలు కావాలి...” అని అడిగాడు.

“డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ ఉందా?” అడిగాడు షాపులోని కుర్రవాడు.

“ఎప్పుడూ తీసుకు వెళ్తేదా కదా... అని తేలేదు! సరేలే! ఇంకొక షాపుకు వెళ్తాను...” అంటూ వెనుతిరిగిన పాండును వెనక్కి పిలిచాడు షాపు ఓనర్.

“రెండు మాత్రలకి అవన్నీ ఎందుకు లేరా? ...” అని తన షాపులోని కుర్రవాడితో అని, “పర్లేదు రండి... ఇస్తాడు, తీసుకు వెళ్ళండి...” అన్నాడు పాండుతో.

త్వరత్వరగా తన పని ముగించుకుని, అదే పద్ధతిలో మరి రెండు షాపుల్లో అవే టాబ్లెట్లు కొన్నాడు.

మరొక నిజం- 'తను పెద్ద అబద్ధాల కోరు కూడా!' అనుకున్నాడు మనసులో.

అక్కడనుండి మస్తాన్ మటన్ దుకాణం దగ్గరకు వెళ్లేటప్పటికి అతను కూడా దుకాణం ముయ్యటానికి సర్దుకుంటు న్నాడు. అతని దగ్గర కుక్కలకు వేసే మాంసం తీసుకుని బయటకు వచ్చాడు.

అలాగే హార్డ్వేర్ షాపులో నైలాన్ తాడూ, కిరాణా షాపులో కారం కొని తన షాపింగ్ ముగించాడు పాండు.

★ ★ ★

గులాబ్ చంద్ ఇల్లు ఊరి మధ్యలో రద్దీగా ఉండే వీధిలో ఉంది. కాస్త ఎడంగా అయితే విశాలంగా కట్టించుకునే వీలు ఉన్నా... దొంగల భయం లేకుండా ఉంటుందని ఈ ఇరుకు వీధిలోనే కట్టిం చాడు.

అన్ని తలుపులకూ, బాల్కనీలకూ ఇనుప చట్రాలతో రక్షణ కల్పించి ఎవరూ ఇంట్లోకి చొరబడకుండా జాగ్రత్తలు తీసుకు న్నాడు. ఈ మధ్యే ఇంటి తలుపులకు అలారం సిస్టం కూడా బిగించాడు. ఇంటి ముందు ఇరవై నాలుగు గంటలూ గూర్ఖాతో కాపలా పెట్టించాడు. పగలంతా కట్టివేసి ఉంచే రెండు డాబర్‌మేన్ జాతి కుక్కల్ని రాత్రి పూట ఇంటి ఆవరణలో వదులుతారు.

ఇన్ని సంరక్షణల మధ్య తన ఇంట్లోకి ఎవరూ చొరబడే ఛాన్సే లేదని నిశ్చింతగా ఉన్నాడు గులాబ్‌చంద్.

రాత్రి పన్నెండు దాటిన తరువాత బాజీ రావు నుండి అతనికి ఫోన్ వచ్చింది- అర్జంటుగా మాట్లాడాలని.

"రేపు మాట్లాడకూడదూ..." ఆవలిస్తూ అన్నాడు గులాబ్‌చంద్.

"కూడదు! ఇప్పుడే మాట్లాడాలి!!

అర్జంటు!!" ముక్తసరిగా అయినా స్పష్టంగా చెప్పాడు బాజీరావు.

తప్పదన్నట్లు, "సరే!" అన్నాడు గులాబ్ చంద్.

బాజీరావు అక్కడకు వచ్చేటప్పటికి మరొక అరగంట పట్టింది. అతను గేటు బయటే నిలబడి ఉంటే... కుక్కల్ని గొలుసులతో కట్టివేసి అప్పుడు గేటు తీశాడు గూర్ఖా.

"గేటు తియ్యటానికి ఎంత సేపు? " విసుగ్గా అన్నాడు బాజీరావు.

"కుక్కలు సార్... అవి అలవాటయిన ఒకరిద్దరిని తప్ప ఎవరినీ లోపలకు రానివ్వవు..." నసుగుతున్నట్లు చెప్పాడు గూర్ఖా.

ఇనుప గొలుసులతో కట్టివేసిన కుక్కల వైపు పరీక్షగా చూశాడు బాజీరావు. అవి కొత్త మనుషులను చూసి అరచి గోలచేసే కుక్కలు కాదు. సరాసరి మనిషి మీద పడి గొంతు మీద ఎటాక్ చేసేలా ట్రైనింగ్ ఇవ్వబడిన కుక్కలు.

అందుకే అవి బాజీరావుని చూసి కూడా అరవటం లేదు. వాటి మధ్య ఎవరైనా మనిషి చిక్కుకుంటే... అతనికి ఎలాంటి దుస్థితి పడుతుందో తలుచుకుంటే బాజీరావు శరీరం గగుర్పొడిచింది.

మరొకవైపు ఇన్ని సంరక్షణల మధ్య... ఈ ఇంట్లో రామకోటి దొంగతనం చేశాడంటే నమ్మరేమో అనిపించింది అతనికి. అంతలో రామకోటి రెప్యుటేషన్ గుర్తు చేసుకున్నాడు. అతను తలుచుకుంటే... చెయ్యలేని దొంగతనం లేదని అందరూ చెప్పుకుంటారు కదా! అందుకే ప్రతి ఒక్కరూ నమ్మక తప్పదు... అని అనుకున్నాడు. ఆలోచిస్తూ బాజీరావు ఇంట్లోకి నడిచాడు.

బాజీరావు లోపలకు వెళ్లగానే కుక్కలను మరలా గొలుసులు విప్పి ఇంటి ఆవరణలో తిరగటానికి వదిలాడు గూర్ఖా.

అప్పటికే ఆ ఇంటి డాబా మీద కూర్చుని ఉన్నాడు పాండు.

అతను ఈ ఇంటిని చూడగానే దీనికి ఉన్న సెక్యూరిటీ గురించి పసికట్టాడు. అందుకే ముందుగా ఆ వీధి చివర ఉన్న ఒక సామాన్యమయిన మధ్య తరగతి ఇంటి డాబా మీదకు చేరుకున్నాడు. అక్కడ నుండి ఒకొక్క డాబా దాటుకుంటూ ఇక్కడకు చేరుకున్నాడు. మధ్య మధ్యలో ఒకటి రెండు చోట్ల తప్ప డాబాలన్నీ దాదాపు ఆనుకుని ఉండటంతో... అతని పని మరింత సులువు అయింది. ఒక డాబా మీద నుండి మరొక డాబా మీదికి చేరుతున్న అతను చీకటి వలన ఎవరికీ కనపడలేదు.

అతను తను సంచరిస్తున్న ప్రతి ప్రదేశంలోనూ కారం పొడి చల్లటం మర్చిపోవటం లేదు. ఒకవేళ పోలీసు కుక్కల్ని పిలిపించినా... కారం ఘాటుకి అవి తన వాసన పసిగట్టలేవు.

బాజీరావు రావటం.. ఇంటిలోకి వెళ్లటం అతను పైనుండి గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

బాజీరావు లోపలకు వెళ్లగానే... గూర్ఖా తిరిగి కుక్కలను బయటకు కాపలాకు వదిలాడు. అయితే అవి ఎప్పటిలా చెంగు చెంగున ఉత్సాహంగా కాక.. నీరసంగా